

Este timpul...

✉ **Cecilia SFETCU**

Poate nu greșesc dacă spun că, pentru mulți dintre noi, timpul a devenit parcă de necontrolat. Cu greu reușim să ducem la bun sfârșit ceea ce ne propunem. La încheierea fiecărei zile, tot mai găsim câte ceva rămas nerezolvat. Fără să vrem, gândul ne zboară la problemele familiale, la sarcinile de serviciu, dar niciodată la sufletul nostru. Pentru el oare când o să găsim timp? O facem uneori, atât de rar din păcate, însă numai atunci când suntem forțați de împrejurări: fie o boală care ne-ar putea scoate din ritmul cotidian, fie necesitatea de a pleca de lângă cei dragi, firește într-o misiune, pentru o perioadă mai lungă sau mai scurtă de timp. Și nici atunci nu toți ne punem întrebarea dacă, până în acel moment, am reușit să arătăm celor apropiați cât îi iubim și îi prețuim, sau măcar să înlăturăm orice nemulțumire sau neplăcere față de persoanele alături de care lucrurile nu au decurs așa cum am fi vrut noi.

Indiferent de partea cui s-ar fi aflat pricina neînțelegerii, cu siguranță, și noi am purtat o parte din vină. Pentru unii e greu să recunoască faptul că au greșit cândva. Pentru alții, acest lucru pare de neconceput. Totuși, este atât de util să facem ordine în gândurile noastre, să lăsăm mândria, orgoliul la o parte, să recunoaștem că suntem supuși greșelii și să avem puterea de a ne impune să nu mai repetăm greșelile făcute.

A birui orice părere bună despre sine, adică propriul orgoliu, propria mândrie – este totuna cu a birui păcatul din rădăcină, îi sfătuia Starețul Nikon pe fii săi duhovnicești în epistolele scrise în anii '60. Totodată este și primul pas pe calea cea bună. Este tăria de a recunoaște că mai presus de noi este Dumnezeu. Este un semn de smerenie.

Toți suntem păcătoși. Niciunul nu a umblat pe pământ fără de păcat, numai Dumnezeu-om, Iisus Hristos, spunea Sfântul Ioan Gură de Aur. Prin urmare, toți avem nevoie de pocăință și de întoarcere la Dumnezeu.

Pocăința, spunea Sfântul Isaac Sirul, *se potrivește întotdeauna și tuturor atât păcătosului, cât și dreptului.* El mai adăuga: *Până în momentul morții, pocăința nu poate fi sfârșită nici în durată, nici în lucrările ei.*

Mai devreme, sau mai târziu, toți am regretat fapte necugetate sau vorbe rostite în momente tensionate. De la regrete de vinovăție și până la pocăință, drumul este însă destul de lung și anevoios. La stadiul de pocăință se ajunge greu. Numai atunci când înțelegem necesitatea de a renunța la păcat, nu de teama urmărilor lui, care ar atrage negreșit asupra noastră suferința, ci din dorința de a nu-i răni sufletește pe cei asupra cărora s-ar răsfrânge acțiunile noastre. Când simțământul vinovăției pune stăpânire pe mintea și pe inima

noastră. Când ajungem să înțelegem rezultatul acțiunilor noastre nu cu mintea, ci cu inima. Când înțelegem profunzimea și sfințenia legilor lui Dumnezeu. Când simțim nevoia de a le respecta cu orice preț. Când realizăm măreția lui Iisus și sensul jertfei Sale, prin răstignire, pentru mântuirea noastră.

Noi nu vom renunța pe deplin la păcat până când nu vom ajunge să simțim păcătoșenia lui, până când nu vom ajunge să-l părăsim cu

toată inima noastră, spunea Oliver Clement în cartea *Calea către Hristos*. Atunci se va produce în viața noastră adevărata schimbare. Pentru că sensul cuvântului pocăință, sau metanoia, este chiar schimbare – meta, însemnând întoarcere, iar noeo, înțelegerea realului, a lumii reale, în care pornirile noastre nu sunt altceva decât patimi.

Oricât de mult am dori, nu vom putea să ne schimbăm singuri. *Ceea ce conduce pe păcătos la adevărata pocăință este puterea mântuitoare a Domnului Hristos,* spunea Apostolul Petru, iar aceasta nu se poate împlini decât prin intermediul duhovnicului. Să mergem deci, cu smerenie, în perioada postului, și să ne mărturisim păcatele. Prin pocăință sinceră și spovedanie ne vom curăți.

Patimile

✉ **Silviu NEDELCU CONSTANTIN**

*Vin acum Sfintele Paști
Tot omul se bucură,
Numai Domnul Iisus
Stând pe cruce suferă.*

*Oamenii L-au condamnat
Ca un tâlhar de suflete,
Și-au făcut mare păcat
Când L-au răstignit pe cruce.*

*Domnul a stat blând pe cruce,
A răbdat și-a suferit,
Ca un mieluleț de Paște
Junghiat, era jertfit.*

Postul Sf. Paști, 2004

*Fariseii s-au gândit
Ce să facă ca să-L prindă,
Iuda cu ei a vorbit
Pe treizeci de arginți să-L vândă.*

*De gândit nu s-au gândit
Că fac un mare păcat,
Au pus mâna și L-au prins
Aducându-L la Pilat.*

*Iubitorul de arginți
Și-a dat seama ce-a făcut,
Mergând el la farisei
Pe Hristos, el a cerut.*

*Aceștia nu i L-au dat,
I-au zis că a fost plătit
Arginții i-a aruncat,
Și-a plecat foarte mâhnit.*

*Atunci Iuda a judecat
Că nu-i bine ce-a făcut,
A mers și s-a spânzurat
În alt păcat a căzut.*

*Mântuire de vroia
Ca Petru putea să facă,
Plânga și se pocăia
Decât în lad ca să cadă.*

Pe loc, repaus!

✉ **General de brigadă dr.
Maricel POPA**
maricelpopa@presamil.ro

• **Noi, oamenii, pătimim foarte mult și datorită faptului că depunem eforturi imense pentru a obține un lucru și aproape niciun efort pentru a-l păstra.** • Clipele, orele, zilele, anii, secolele, milenii, erele... Doamne, toate acestea sunt copiii Timpului! Și rămân mereu așa. • Cel mai bine este să faci lucruri bune. Dar când acest fapt nu este posibil, mai bine să nu faci nimic, decât să faci lucruri proaste. • A fi erudit nu înseamnă numai să acumulezi niște cunoștințe. Ci, pe baza lor, să fii folositor. • Indiferent de grupul de care aparțin, oamenii de nimic se observă ușor prin faptul că au ambiția de a fi cineva nu de a deveni cineva. Pentru că devenirea este un scop nobil și înseamnă efort, totuși. • Uneori, realitatea prezentului suferă mult datorită unor închipuiri anterioare exagerate, unor așteptări fără acoperire. Și atunci, noi dăm vina pe soartă. • Cea mai sigură și mai dreaptă cale care duce către oameni este cea care trece prin mijlocul lor, al oamenilor. • Înțelepciunea unui om crește atunci când el știe să ignore, fără efort, tot ceea ce trebuie ignorat. • Limbajul cifrelor este foarte sec. Dar este foarte convingător. Din această cauză, se folosește, cu mult succes, în lumea economiștilor, avocaților, nevestelor... • Un spectacol prost poate determina o cronică bună. Sau: o cronică bună poate salva un spectacol prost. În astfel de situații, cronicile se scriu cu cerneală și cu intenții. • Omul care a disprețuit mereu totul și n-a respectat, niciodată, pe nimeni, nu simte sau nu înțelege nimic nici din disprețul care se îndreaptă împotriva lui. • Și cei mai mari pianisti sau violoniști, de exemplu, sunt cunoscuți, la urma urmei, tot din... auzite! • Apocalipsa poate să vină și în ziua în care se vor îndeplini toate dorințele noastre, ale oamenilor. Din acest punct de vedere, mai este mult până să vină Apocalipsa!... • O dată cu trecerea timpului, oamenii devin tot mai înțelepți. Unii, prin experiența acumulată sau prin lecțiile învățate. Alții – doar prin trecerea timpului. • Ochii care nu se văd se uită. De obicei, se uită... la altceva, la altcineva... • La câte lucruri se întâmplă pe Pământ, stau și mă întreb dacă este de ajuns un singur Infern?! • Când bagi mâna în gaura șarpelui, nu te aștepti totuși, ca el să te întâmpine cu flori... • **Știați că albina nu înțeapă fără motiv? Știați că leul nu atacă decât atunci când îi este foame sau este provocat? La oameni, lucrurile stau altfel.**